

NAPET BOŽIČ

(Pravljica)

Nekoč je na mali jasi sredi gozda stala hiška. V njej sta živela Tačka in zajec Albert. Sneg je že okrasil gozdno drevje, zato je tudi muca Tačka želela okrasiti svojo jelko. Za pomoč je vprašala Alberta. On je vedno vedel, kaj je potrebno storiti. Na podstrešju sta našla že davno pozabljeno čudežno škatlo. Žarela je, da je Tačko in Alberta zaslepila. Prečudovito je bilo, zato sta želela, da bi tudi njuna jelka žarela. Začela sta jo okraševati in iz škatle je skočil škrat in rekel BOO!!! Tačka in Albert sta se ustrašila in zakričala. Čudno jima je bilo, ker sta prvič videla škrate. Nato so se spoprijateljili in skupaj okraševali jelko. En okrask je padel na tla. Iz njega je skočila ven kitara, prelepa kitara.

Tačka jo je vzelo v roke in zabrenkala. Ta melodija je bila čarobna in prečudovita. Kadar je Tačka zabrenkala, se je razbit okrask s tal sestavil in obesil nazaj na jelko. Vsi so bili začudeni. Škrat in Tačka sta nadaljevala z okraševanjem, Albert pa je delal večerjo. Tačka in škrate sta končala z okraševanjem in se igrala s čudežno kitaro. Albert je zaklical Tački: »Večerja je že, pridi za mizo!« Noben ga ni poslušal. Albert je še enkrat zaklical... Nihče ga ni poslušal. Zdaj je bil besen, ker ga je Tačka zamenjala z neumnim škratom in čudežno kitaro. Odšel je do Tačke in jo okregal, Tačka pa je zabrenkala v upanju, da bo Albert izginil. Njena trenutna želja se je uresničila. Tačka se je za trenutek nasmehnila, a kasneje ji ni bilo vseeno. Škrat se je režal in smejal na ves glas. Tačka je planila v jok in zakričala na škrate: »Ne smej se!!« Prijela je kitaro v roke in zabrenkala. Tokrat si je zaželela, da bi Albert prišel nazaj. Začela je šteti: 1, 2, 3, 4, 5! In je spet zabrenkala. Albert se je prikazal in prestrašen sedel na tla. Tačka je pritekla k njemu in ga objela. Albert jo je od besa odrinil in odšel v svojo sobo. Takrat se je Tačka ujezila in nista se pogovarjala sedem dni. Kasneje nista zdržala en brez drugega in se pobotala. Albert je za opravičilo pripravil odlično večerjo, Tačka pa je ta čas okrasila celo hiško. Izgledalo je čarobno. Oba sta sedla za mizo in se med jedjo pogovarjala. Nato sta se spomnila na škrate. Povabila sta ga k mizi in skupaj so povečerjali. Pohiteti so morali, da bi Božiček prišel in jim pustil darila. Pripravili so sezname, piškote in mleko za Božička.

Naslednje jutro so vstali in odprli darila. Tačka je dobila krtačo za gladko dlako, Albert pa kuhalnico v obliki korenčka. Za jelko se je skrival še en majhen paket. Na njem je pisalo za škrate. Škrat ga je odprl in od začudenja in veselja poskočil. V njem so bile drsalke, ki si jih je zelo želel. A to niso bile navadne drsalke... te so svetile in pele božične pesmi. Takoj jih je obul in se odšel drsat. Dolgo časa ga ni bilo nazaj. Tačko in Alberta je malo zaskrbelo, kje je njun prijatelj. Oblekla sta se in pohitela ven. Najprej o škratu ni bilo ne duha ne sluha. Čez nekaj časa sta ga videla ležati na tleh. Stekla sta do njega in ga skušala prebuditi, a on niti trznil ni. Ustrašila sta se, ker sta mislila, da je umrl. Čez nekaj časa je odprl oči in ni mu bilo jasno, kje je. Bil je na postelji na toplem in poleg njega sta sedela njegova prijatelja Tačka in Albert. Prinesla sta mu čaj in kitaro, na katero so vsi pozabili. Albert je zabrenkaj in škratek se je takoj počutil bolje. Skupaj so šli ven, se kepat in zabavat. Vsi so bili veseli in postali so najboljši prijatelji.

POČIL JE LONEC IN PRAVLJICE JE KONEC!

Aurora Ugrin Errin, 5. E